

ההצגה הגדולה

ומקוריות של בעלי דימיון. סיגנון לבוש זה אינו מוגבל לחלקים מסוימים של היממה והוא נלכש לפי מצביהרוח ומזג-האוויר.

בניגוד לדור-הפאנק, שחרט על דיגלו את נס המרד והניהיליות, הרי שהחבר'ה האלה מתנערים מהמסר הזה ומאמצים לעצמם רק את הצד האסתטי, כתפיסתם, של הלבוש והאביזרים הפאנקיסטיים. מציגים אלה שואפים ליצור קשר עם הסביבה, ומגיבים בסימפטיה ובנימוס לסובבים אותם.

המיוחד בסיגנון זה הוא ההומור, המתבטא בצירוף-לבוש מנוגדים, מפתיעים ולכאורה בלתי-אפשריים. כמו המוכרת כחנות אשר לבשה חליפה מחוייטת ואלגנטית — ז'קט קצר עם חצאית ארוכה בעלת כפלים מצמר — אך בניגוד לכללי הלבוש המקובלים, הוסיפה חולצת-

טריקו בעלת צווארון-גולף, שיערה היה נפוח ומורס בנוסח שנות ה-60, כשטר-ענק מעטר את ראשה, ולרגליה נעליים גבריות מגושמות. עוד דוגמה: בחורה שעברה ברחוב בשימלת-מיני שחורה וצמודה, בגר' כונים שחורים ונעלי-ערב אלגאני טיות, אך על פניה ציור של זריחת-שמש. שיערה היה צבוע בכל ציבעי הקשת.

הצעירה הישראלית המעוניינת להיראות כלונדלית צריכה לאמץ את הכללים הבאים:

● השיער — מנופה, מלא ומתולתל. מורס למעלה עם הרבה מוס או ספריי. הצבע יכול להיות טיבעי. אך אם רוצים שינוי בצבע,

(המשך בעמוד 29)

קרחת חלקית חלק מהמראה העכשווי הנפוץ בין הצעירים. ז'קט הג'ינס הכחול עדיין חשוב, אבל הפעם עם מינסים שחורים בגובה הקרסול, נעליים מגושמות ותרימיל-הצד.

ההצגה הגדולה והחשובה ביותר מתרחשת העונה ברחוב הלונדוני, ולא בתיאטרונים המפור' סמים שבסוהו. הרחוב הלונדוני נותן את הטון היום באופנת-הלבוש האבני-גארית, ואף מקדים בכך את פאריס, מילאנו וניו-יורק.

השחקנים הראשיים בהצגה הזאת הם צעירים וצעירות אלמונים.

תמונות אלה צולמו בחצות לונדון באופן אקראי — כך נקבעת מגמת-האופנה

שהרחוב משמש להם כבימת-הופעות. זהו תיאטרון-מודרני, שבו השחקנים והקהל מעורבים במידה שווה. המסרים של הצגת-הבגדים הם ניכור, מרדנות והרבה הומור. החידוש הוא שכל צעיר עד גיל 25 יכול להצטרף ללהקה, המונה עשרות אלפי איש, וגם לפתח לעצמו סיגנון לבוש אישי. מי שעבר כבר את גיל ה-25 יכול רק להשתוקק להתלבש כך, אך

